

ζει Ελλάδα το κτιριακό δημιούργημα που κοσμεί την πόλη του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Αλλά και στο Κάιρο, Ζαγαζίκ, Ιμπραημία, Ισμαηλία, Πόρτθ. Σάιτ, Σουέζ κτλ θαύματα τις εκκλησίες, τα ιδρύματα, τις βιβλιοθήκες, τα σχολεία, τα νοσοκομεία ακόμα και τα κοιμητήριά τους... Έμεινα άναυδος μπροστά σ' αυτά τα μεγαλουργήματα των Ελλήνων και συγκινήθηκα για το ένδοξο παρελθόν τους. Μελέτησα μέσα από βιβλία και αρχεία την ιστορία τους. Συνέλεξα φωτογραφικό υλικό. Ακόμα αγόρασα από πλατείες τα τελευταία βιβλία τυπωμένα στην Αίγυπτο στα Ελληνικά. Θυμώμαι χαρακτηριστικά την συνάντησή μου - πρώτη και τελευταία - του εξαίρετου εκείνου ιστοριοδίφη Θ. Μοσχονά που ζούσε τόσο έντονα στον δικό του κόσμο την δόξα εκείνη των Ελλήνων της Αιγύπτου. Μάλιστα η πρώτη μου μελέτη στα Αγγλικά δημοσιεύτηκε στο περιοδικό του Πατριαρχείου Αλεξανδρείας «Ανάλεκτα» και που είχε σχέση με τον Κύριλλο Λούκαρη και τον Αλεξανδρινό Κώδικα.

Έχω μπροστά μου τις μελέτες των

Ντίνου Κουτσούμη «Πως και γιατί διαλύθηκε η Παροικία της Αιγύπτου» και Ευθ. Θ. Σουλογιάννη «Οι Έλληνες στην Αίγυπτο». Και οι δύο αυτές μελέτες μας μεταφέρουν με ακρίβεια το πως ήταν και τι απέμεινε από τον Αιγυπτιώτη Ελληνισμό. Η αγάπη και των δυο για τον Ελληνισμό της Αιγύπτου είναι έντονη. Συνεχίζουν να προσφέρουν με τον τρόπο τους στην διατήρηση της ωραίας μνήμης του περάσματος των Ελλήνων από την Αίγυπτο. Με τον «Ταχυδρόμο των Αιγυπτιωτών» που τόσο εύστοχα παρουσιάζει και επιμελείται ο κ. Ξενουδάκης μαζί με τα «Παναιγύπτια» συνεχίζεται μια παράδοση ένδοξης της Ελληνικής δημοσιογραφίας. Εκείνος φυσικά που ξεπέρασε όλους είναι ο αγαπητός εκδότης και Διευθυντής του «Φως» Καΐρου κ. Β. Πατέρας που παρ' όλες τις δυσκολίες συνεχίζει να κουράζεται και να θυσιάζεται για όλους. Το «Φως» Καΐρου δίνει την μάχη για να πληροφορεί σωστά και ενθαρρύνει τους λίγους Έλληνες. Έτη πολλά κ. Πατέρα για τη συνέχιση της πολύπλευρης προσφοράς με ανιδιοτέλεια και αυταπάρνηση παραδειγματική.

Ωραία που'ναι η θάλασσα 15/8/1983

*Ωραία που'ναι η θάλασσα
τ'ώρα το καλοκαίρι
η αλμύρα και τα άλατα
το δροσερό αγέρι.
Όλος ο κόσμος χαίρεται
τα όμορφα νερά της
και σαν ιδρώσει βρέχεται
και παίρνει τη δροσιά της.
Βλέπεις παιδιά, γέρους και νιους
να παίζουνε μαζί της,
στην άμμο σαν τους ναυαγούς
να παίρνουν το φιλί της.
Έχει παιγνίδια και χαρές,
το σώμα μας γυμνάζει,
στην άμμο, στες ακρογιαλιές
ο άνθρωπος ξενοιάζει.*

Ανδρέας Παναγίδης